

De câteva săptămâni, cuplul prezidențial se afla în concediu. Așa cum obișnuiau în fiecare vară, aproape o lună, Nicolae și Elena Ceaușescu o petreceau la Neptun. La vila de protocol a președintelui, „Tovarășul” ținea ședințe, primele delegații străine, ziariști, scrișorii de acreditare.

Pe timpul vacanței, elevii erau angrenați în programe „instructiv-educative”. Deși figurau în gestiunea CAP-urilor și GAS-urilor, instalațiile de irigații erau folosite în alte scopuri. Deveniseră de mult burlane, coșuri de fum și stâlpi de susținere.

Între două vizite de lucru

De câteva săptămâni, cuplul prezidențial se afla în concediu. Așa cum obișnuiau în fiecare vară, aproape o lună, familia Ceaușescu o petreceau la Neptun. Acolo și-au mutat cartierul general Cabinelele 1 și 2 în 1989. „Primul om al țării” lucra și în concediu, în același ritm îndrăcit ca la București. La Neptun, la vila de protocol a președintelui, ținea ședințe, primele delegații străine și ziariști.

(Continuare în pag. a II-a)

LA ORA ZECE SEARA, STINGEREA PE LITORAL!

Turiști români și străini ajungeau în stațiunile de la malul Mării Negre prin intermediul Organizației Naționale a Turismului-Litoral, cea mai mare agenție turistică de stat

În 1989, ministru al Turismului era Ion Stănescu. Își începuse mandatul în octombrie '84, după ce anterior deținuse alte funcții importante: prim-secretar al Comitetului regional de Partid Oltenia (1964-1967), președinte al Consiliului Securității Statului (1968-1972), ministru de Interne (1972-1973), președinte al Comitetului executiv al Consiliului popular al județului Dâmbovița (1974-1977). Înainte de a ajunge la Turism ocupase funcția de șef al Departamentului pentru Construcții în Străinătate.

Domnul Ion Stănescu a avut amabilitatea să ne vorbească despre starea turismului în 1989, fiind cel mai în măsură să ofere o imagine a sectorului, având în vedere perioada în care a fost ministru. Acum 20 de ani, atât „oamenii muncii”, cât și străinii își petreceau concediile în România prin intermediul agențiilor turistice de stat. Cea mai importantă dintre acestea era „centrala” ONT (Organizația Națională a Turismului, n.r.) Litoral, care avea ca misiune repartizarea turiștilor în stațiunile de la malul Mării Negre. Urma apoi „centrala” de la Brașov, care se ocupa

cu turismul montan. La nivelul fiecărui județ existau oficii județene de turism (OJT-uri), iar excursiile în străinătate cădeau în sarcina ONT Carpați, cu sediul în București.

Grupuri gospodărești în Turism

Pe lângă instituțiile care îi repartizau pe turiști în stațiuni, ministerul avea în subordine și unele unități care asigurau infrastruc-

tura. Spre exemplu, de buna desfășurare a transportului se ocupa Întreprinderea de Transporturi Turistice Auto (ITTA), care avea autocare și mașini mici, pe care le închiria pentru diverse ocazii. Alimentația hotelurilor și stațiunilor turistice era asigurată de Întreprinderea de Agrement și Producții Industriale pentru Turism (IAPIT), creată chiar de Ion Stănescu la începutul mandatului său, în 1984.

(Continuare în pag. a II-a)

CEC nu mai dădea împrumuturi pentru locuințe în orașele mari

Casa de Economii și Consemnațiuni (CEC), singura bancă din comunism, era în anul 1989 pentru milioane de români locul în care banii fac pui, după cum spunea un slogan publicitar. Nu însă și locul de unde puteai lua bani, pentru că, din 1987, creditarea pentru locuințe era aproape inexistentă.

În ciuda reclamelor dese pe care Casa de Economii și Consemnațiuni le difuza în presa vremii, activitatea de creditare pentru locuințe s-a re-strâns, și în anul 1989 a ajuns aproape de zero. Încă din 1987, oamenii muncii au început să nu mai apeleze la împrumuturi de la CEC pentru achiziționarea de locuințe. Așa s-a ajuns ca singura bancă din Republica Socialistă România să acorde în anul 1987 numai 4.540 de credite imobiliare, în valoare totală de 94,8 milioane de lei, iar numărul acestora a început să scadă până a încetat cu totul spre sfârșitul lui 1989, conform datelor oferite de CEC. Două sunt motivele pentru care românii au renunțat la aceste împrumuturi. Primul este că, încă din 1987, conducerea de stat și de partid a hotărât ca activitatea de creditare să se restrângă, să nu se mai acorde împrumuturi pentru construirea sau cumpărarea de locuințe în orașele mari sau municipii. „Am vrut să iau un credit de la CEC pentru a cumpăra un apartament în Alexandria și nu am reușit. Am aflat că în reședințele de județ nu se mai dădeau credite”, își amintește Ion Cristea. Omul mai spune că Bucureștiul și orașele mari erau închise, adică nimeni nu putea să se mute în acestea, să-și ia serviciu sau să-și cumpere casă dacă nu avea buletin de locali-

tatea respectivă. Pe de altă parte, chiar și pentru cei cu buletin, ritmul de construcție nu mai făcea față cererii, pentru că acestea erau orașele în care tot mai mulți oameni se stabileau fie prin căsătorie, fie prin înfiier sau îngrijire de bătrâni.

În al doilea rând, s-a produs și o accentuare a nerealizărilor în cadrul planului de creditare pentru construirea și cumpărarea de locuințe propriete personală din cauza unor rețineri venite din partea populației în contractarea de locuințe generate de majorările de prețuri din 1982 și a insuficienței preocupării din partea organelor locale pentru oferirea de amplasamente corespunzătoare cerințelor populației, se arată în lucrarea „Casa de Economii și Consemnațiuni 1864-2004, 140 de ani de activitate”. Regimul, deși accepta creditul pentru locuințe, nu-l încuraja. Însă până în 1982-1984 era o soluție pentru cei care și pierdeau răbdarea să aștepte repartiția unei case. Însă, după ce prețurile au fost reactualizate, românii care apelau la CEC plăteau, fără să știe, de două ori prețul locuinței. „Cei care cumpărau prin ICRAL nu știau că plăteau dublu față de prețul de construcție. Avansul pe care-l dădeau acoperea integral costul construcției, iar împrumutul de la CEC care se plătea în rate egale fără dobândă era încă o dată prețul apartamentului”, își amintește Nicolae Noica, fost ministru al Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului, pe vremea respectivă inginer inspector de specialitate la Institutul Central de Cercetare și Proiectare Construcții.

(Continuare în pag. a III-a)

CALENDAR

30 iulie (duminică)

Soarele a răsărit la 6:00, a apus la 20:43
Luna a răsărit la 3:03, a apus la 18:38
Sărbătoare creștină: Sf. Ap. Sila, Silvan, Crescent, Epenet și Andronic; Sf. Mc. Iulita; Sf. Mc. Valentin, Ep. Umbriei; Duminică a VI-a după Rusalii

S-a întâmplat la 30 iulie 1989

● Guvernul a finalizat elaborarea bugetului de stat pentru exercițiul financiar 1990. Noul buget prevedea un deficit egal cu 6,5% din PNB, iar din totalul cheltuielilor de 1.457 miliarde franci prevăzute pentru anul 1990, 512 miliarde constituiau plățile în contul datoriei de stat

● Un grup de soldați, ofițeri și civili, acționând în cadrul unităților Gărzii Naționale din New York, fuseră, până în 1989, arme estimate la sute de mii de dolari, relata ziarul USA Today. Documentele obținute de ziar dezvăluiau că printre armele furate se numărau sute de arme automate de asalt, mitraliere și pistoale

● În luna iulie, au avut loc negocierile din sudul Australiei și din Noua Zeelandă urmate de o expoziție periculoasă creșterii radiațiilor ultraviolete ale Soarelui. Potrivit prevederilor oamenilor de știință australieni, spre sfârșitul anului 1989, grosimea stratului de ozon din zona acestor două țări urma să scadă simțitor. Oamenii de știință își întemeiau preziziunile pe situația creată în ultimele luni ale anului 1987. Atunci, deasupra Antarcticii s-a format o fisură în stratul de ozon, fisură ce s-a întins asupra sudului Australiei și Noii Zeelande

Ramona VINTILĂ

JURNALE PERSONALE

30 IULIE

La Bistrița am ocazia să stau mai mult de vorbă cu tânărul poet (Ion) Pinte, care e un fel de executor testamentar al admirabilului Nicu Steinhardt. Între altele, îmi arată un text pe care N.S. l-a semnat cu pseudonimul Nicolae Niculescu într-o revistă din exil. Textul se intitulează „Trei soluții” și descrie cele trei căi de a te sustrage

unui regim concentraționar - de orice tip - în afara soluției mistice a credinței, lăsată aici deoparte. E vorba, deci, despre cele trei soluții strict lumești care „au caracter practic și se înfățișează ca accesibile oricui”. Accesibile accesibile, dar, din păcate, nu și frecventate. Textul e extraordinar și ar merita să-l reiau în întregime - din păcate, în afara câtorva fragmente, nu am copiat decât concluziile în întregime. Le reiau: „Trestrele soluțiile sunt certe și fără greș. Altele pentru a evada dintr-o

situație-limită, dintr-un univers concentraționar, din mrejele unui proces kafkian, dintr-un joc de tip domino, labirint sau cameră de anchetă, din teamă și panică, din orice cursă de șoareci, din orice coșmar fenomenal nu știu să existe. Numai aceste trei. Însă oricare dintre ele e bună, suficientă și izbăvitoare. Luați aminte: Soljenitin, Zinoviev, Churchill-Bukovski. Moartea consimțită, asumată, anticipată, provocată, nepăsarea și obrăznicia vitejii, vitejia însoțită de o veselie turbată. Liberi sunteți să

alegeți. Dar se cuvine să vă dați seama că - lumeste, omeneste vorbind - altă cale de a înfrunța cercul de fier (care-i în bună măsură și de cretă - v. Starea de asediu a lui Camus: temeiul dictaturii e o fantomă: frica) al totalitarismului e foarte inoaleic să găsiți. Veti protesta, considerând că soluțiile subînțeleg o formă de viață echivalentă cu moartea ori mai rea ca moartea, ori implicând riscul morții fizice în fiecare clipă.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Anca Iordache este din București și are 30 de ani. „Serile de dăinătate '89 le petreceam în familie, mama, tata, eu, frațele meu și bunicii, în fața televizorului alb-negru, uitându-ne la 7:50 la 10 minute chinuite și fără sonor de desene animate de la o televiziune din Bulgaria. Desene animate rusești, de la bulgari... În unele seri nu

Corvoada cravatei de pionier

reuseam să prindem frecvența, în ciuda străduințelor bunicii de a orienta antena de pe casă înspre sud. Apoi urma Televizorul de la ora 8:00, unde, printre altele, se recitau șiruri întregi de numere cu multe zerouri care însemnau de fapt recitate fabuloase obținute de agricultura românească. Mai târziu am aflat că, dacă

aceste recolte ar fi rămas în țară, ar fi acoperit consumul a cinci Români, n-am mai fi trăit în atâtea lipsuri și n-ar mai fi trebuit să fim atât de materialni ca să reușim să cumpărăm de la Alimentară pui, ouă, ciocolată, măsline, cașcaval, banane.

(Continuare în pag. a II-a)

Cum „m-a făcut” teatrolog „Cîntarea României”

N-aș putea să scriu numai despre ceea ce a însemnat, pentru mine, „Cîntarea României” în anul 1989, pentru simplul motiv că a însemnat exact același lucru încă de când s-a înființat. Acum, când m-am mai „înțelept”, socotesc că au existat două „cîntări...”. Una care n-a făcut rău nimănui, ba chiar a reușit să scoată la lumină și să cultive talente, altfel rămase în anonimat printre mii de muncitori, agricultori, funcționari, profesori, ingineri... mase - mă refer la mișcarea artistică de amatori - și alta, care a încercat - deseori a și reușit - să minimalizeze (până la anulare) importanța și unicitatea artiștilor profesioniști. Marea confuzie, care a și condus la repulsi față de „Cîntarea României”, a pornit de la faptul că mișcarea artistică profesională și cea de amatori au fost aduse la un numitor comun. Aceleași jurii, formate în general din personalități de elită, dar plătite de atâtea hoinăreale prin țară, „judecând” de-a valma valoarea creației profesionale și pe cea a diletanților. Spectacolele erau văzute și jurizate pe bandă rulantă. Existau mai multe „faze”. Cea locală, cea județeană, cea

interjudețeană și cea finală.

Despre nemulțumirea furibundă a artiștilor profesioniști din acea vreme s-a tot vorbit. Despre grotescul unor situații - ca aceea în care se împărțeau sute, poate chiar mii de diplome și înșigne, în cadrul unor ceremonii organizate (simulate) de Județeană de Partid, tuturor „talentelor” din județ: actori profesioniști și diletanți, cântăreți de muzică populară, de muzică ușoară, dansatori profesioniști și amatori, sportivi etc. - s-a vorbit (s-a scris), de asemenea. Nus-a vorbit prea mult (nu s-a publicat) despre latura mai puțin hilară a acestei mișcări de masă, anume despre faptul că artiștii amatori nu erau constrânsi să monteze numai piese românești și pro (comuniste). Amatorii puteau juca orice... Nu-i întreba nimeni de ce se pun în scenă piesele lui Eugene O'Neill, Goldoni, Shakespeare sau chiar ale lui Matei Vișniec („fugit” din țară). Nu-i întreba nimeni despre drepturile de autor. E adevărat, circula niște broșuri cu recomandări, dar nu ținea nimeni cont de ele.

(Continuare în pag. a III-a)

DIN BANCOTECA „EPOCHI DE AUR”

„TOT A NOASTRĂ- MAI FRUMOASĂ!”

Deși - teoretic - erau vestejite implicit prin Codul eticii și echității socialiste, amantăcurile (și derivatele lor) nu lipseau în „Epoca de Aur”. Numai că ele se practicau mai cu perdea și mai la fereală. Opinia publică (un fel de societate civilă, dar mai altcumva) veghea, atentă și necruțătoare, nu care cumva „tovii” sau „tovele” să calce pe de lături de „celula de bază a societății socialiste multilateral dezvoltate”.

De unde și acest banc:
- Ce iese din relația unei femei deștepte cu un fraier?
- O pensie alimentară.
- Dar din cea între un bărbat deștept și o fraieră?
- Un copil din flori!
- Dintre o femeie deșteaptă și un bărbat deștept?
- O prietenie sinceră, tovarășească.
- Și dintre un fraier și o fraieră?
- Celula de bază a societății socialiste multilateral dezvoltate: familia!

Și cum vorba despre asemenea idile și romanțuri, mai ales din „lumea bună” centrală și locală, se lătea iute prin târg, normal că s-a ajuns și la anecdota următoare:
„Un tovarăș, proaspăt promovât în funcția de ministru adjunct, iese duminică dimineața la plimbare cu tovarășa sa de muncă și de viață în Parcul Herăstrău. La un moment dat, le taie calea o tânără ochioasă și nurlie, care

ii zâmbește gales și provocator tovilui. Deloc deranjat, acesta o salută foarte ceremonios. Normal, soața se atacă:
- Mișule, cine e fatuca asta care se uită așa de lung la tine și tu îți scoți palăria în fața ei?
- Dragă, nu te speria. E amanta mea.

- Și tu ai neobrăzarea să mi-o spui, așa, de la obraz?!
- Dragă - o lămurește cu blândețe soțul -, tu nu știi că am început și noi să preluăm în mod critic din experiența Occidentului? Acolo, fiecare om din lumea bună are, pe lângă soția legală, și câte o amantă. Sau măcar câte o amantă. În consecință, și eu, fiind promovât în funcție, mi-am tras o amantă. Nu ai văzut ce reușită e?

Tot vorbind, se întâlnește pe alee cu un ins trecut de prima tinerețe la braț cu o fetișcană. Cei doi bărbați se salută foarte protocolar. După ce s-au depărțat, primul tu rupe tăcerea:
- Uite, vezi, acela era un coleg al meu, tot ministru adjunct.

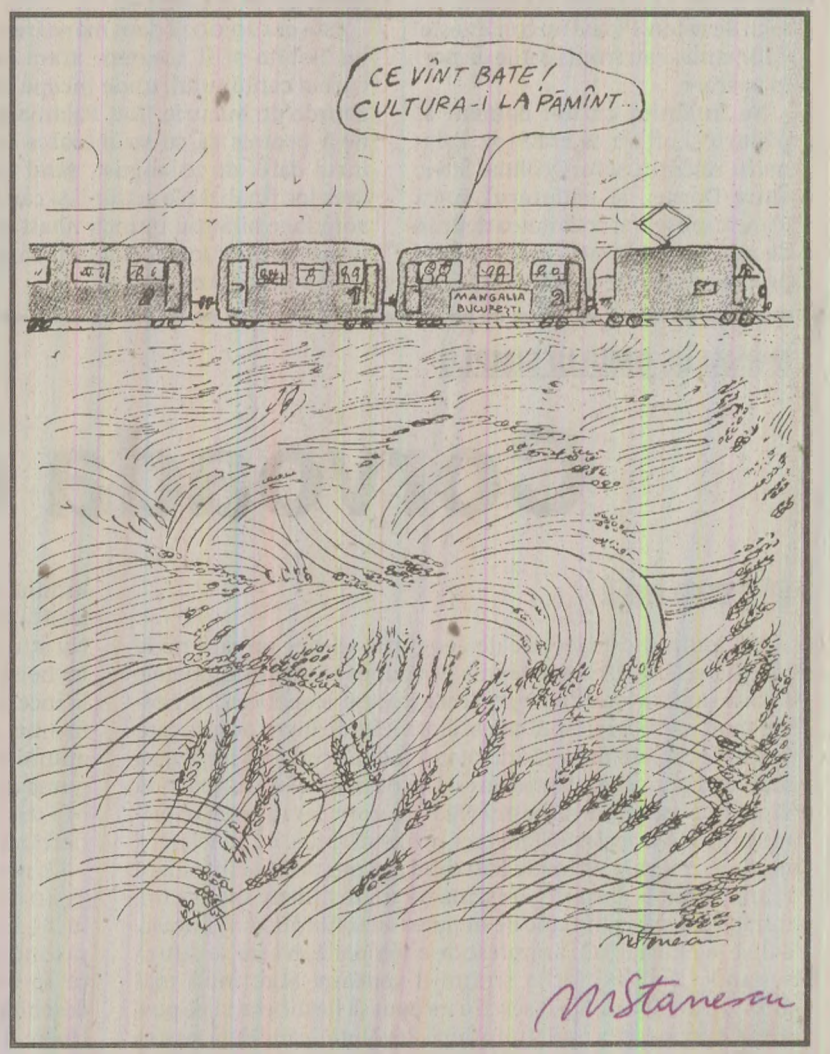
- Și aia de la brațul lui este amanta lui?, întreabă soața.

- Firește că da. Ți-am spus doar că așa e de bonton.

Merg ei ce merg o vreme, tăcuți, și, la un moment dat, tova graiește.

- Știi ce e, Mișule? Am stat și m-am gândit foarte serios și am ajuns la concluzia că tot a noastră-i mai frumoasă!

Șerbon CIONOFF

La ora zece seara, stingerea pe litoral!

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

El susține că „mirosise” criza alimentară ce avea să urmeze după accelerarea achitării datoriei externe și a decis să înființeze „grupuri gospodărești” în fiecare județ al țării, dar mai ales în principalele stațiuni turistice. Un astfel de grup era compus din complexuri de creștere a porcilor, vitelor și oilor, unități de preparare a cârnii și laboratoare pentru patiserie și cofetărie. Ministerul avea contracte cu Combinatul de carne de la Timișoara, care furniza cantitățile necesare alimentării unităților de turism. Spre exemplu, pe litoral existau trei astfel de complexuri, dintre care cel mai mare era la Mamaia, având un rulaj de 200 de porci pe zi. Directorii de hoteluri aveau obligația să anunțe din timp necesarul de alimente către „centrele gospodărești”, astfel că Turismul nu a făcut „foamea” în anii '80, afirmă „cu toată responsabilitatea” fostul ministru.

Cu bilete de la sindicat

Cum toate hotelurile din stațiunile turistice aparțineau statului, rezervările pentru sejururile în țară se făceau prin intermediul „centrelor” din ministerul de resort. Cele mai importante „agenții” erau OJT-urile. Fiecare județ, în funcție de numărul de locuitori, primea o cotă de la Ministerul Turismului pentru locurile din stațiunile de agrement și de tratament. Cum pe litoral OJT-urile aveau obligația să administreze unele hoteluri – de la director, bucătar, cameriste până la portar –, agențiile județene puteau să-și repartizeze turiștii la respectivele unități.

O altă „sursă” de turiști erau sindicatele, care făceau repartiții muncitorilor pe locurile subvenționate. „Toți muncitorii, țărani și intelectuali au beneficiat de turism social”, afirmă Ion Stănescu, care și amintește că era „bătaie mare” pe aceste locuri, cererea crescând de la an la an. Negocierea cotelor pentru „turismul social” se făcea între Ministerul Turismului și Consiliul Central al Sindicatelor.

O altă instituție care participa la activitatea de turism era BTT-ul (Biroul de Turism pentru Tineret), ce ținea ierarhic de Uniunea Tineretului Comunist. Însă, ca și în cazul sindicatelor, BTT-ul făcea repartițiile în colaborare cu Ministerul Turismului.

Turiștii străini

Ministerul Turismului nu-și îndrepta atenția doar spre potențialul intern. Anual, în țara noastră veneau zeci de mii de turiști străini, majoritatea din „țările frățești” – Cehoslovacia, Polonia, Uniunea Sovietică, RDG etc. Nici occidentali nu ne coleau. Ministerul Turismului având contracte cu firme din Germania Federală, Israel, Franța, Marea Britanie

Ministerul Turismului, condus la Ion Stănescu, a dus în Europa Occidentală o expoziție menită să prezinte frumusețile locale și să-i atragă pe turiștii străini în România FOTO: Gabi Boholt

etc. Prima „misiune” externă pe care a avut-o Ion Stănescu după numirea în fruntea Turismului a fost în RFG. Ministerul organizase o expoziție temporară, care era dusă în țările Europei Occidentale, pentru a se prezenta potențialul turistic al țării. Au fost semnate contracte cu marii tour-operatori vest-germani, printre care: Neckermann, TUI, ITS. Negocierile nu au fost lipsite de tensiuni, își amintește interlocutorul nostru. „Nemții” doreau să vadă cât mai mult din România în timpul sejurului lor, cerând ca de la Aeroportul Otopeni până pe litoral să fie transportat cu autocarele. Însă partea română nu putea să se angajeze că transportul se va face în bune

condiții: autocarele erau vechi și nu aveau aer condiționat, nu existau grupuri sanitare pe traseu, iar starea drumurilor era precară. Tocmai de aceea, firmele de turism vest-germane au fost convinse să accepte varianta aterizării pe Aeroportul Mihail Kogălniceanu, după care turiștii erau preluați cu autocarele și duși la hotelurile unde erau cazați.

Responsabilii Ministerului Turismului aveau mult „de furcă” pentru a reuși să le asigure vizitatorilor din străinătate un sejur plăcut în România. În anii '80, ministerele primiseră cote de energie electrică, în contextul eforturilor care se făceau pentru plata datoriei externe. Pentru a se încadra în plan, cei de

la Turism au fost nevoiți să închidă activitățile în stațiuni la ora 21:00, iarna, și la ora 22:00, vara. Occidentali, veniți în Est ca să se distreze, mai ales, s-au arătat nemulțumiți de economiile la energie ale lui Ceaușescu, rezizând tour-operatorii care-i aduseseră în România. Ion Stănescu își amintește că însuși directorul consergiului Neckermann a cerut o audiență la Ceaușescu pe această temă, însă președintele român i-a replicat că ar trebui să-i mulțumească, intrucât „oamenii muncii” vest-germani vor veni odihniți acasă, crescând productivitatea muncii Ion Stănescu susține că nu era nici o soluție să-l „înduplece” pe Ceaușescu să mărească cota de energie pentru ministerul său. De multe ori i-a demonstrat că se consuma mai mult curent decât se încheia activitatea în stațiuni la ora 22:00, deoarece, ajunși în camere, turiștii aprindeau becul, dădeau drumul la televizor, aprindeau pitele electrice pentru a-și face o cafea etc. Orice argument era în zadar – cota era cotă!

Fostul ministru își amintește că, în ciuda acestor restricții, turiștii occidentali se simțeau bine pe litoral. A încercat să-i concentreze în stațiunile din nord, în special Mamaia, intrucât nu se putea asigura activități distractive dacă se cazau lângă Neptun. Zgomotul muzicii îl deranja pe Ceaușescu, care stătea toată vara la mare. Așadar, pe lacul Mamaia, într-o porțiune izolată de stațiune, a fost construit un local unde se organizau programe artistice până dimineața. Străinii mai erau duși la Eforie Nord, unde se organiza un program de nuntă românească tradițională, care era la mare căutare printre occidentali. Cei care vizitau zonele montane erau duși în județele Vâlcea și Argeș, unde mergeau la mânăstirile de acolo și își puteau cumpăra obiecte tradiționale. Ceramica țărănească și lile aveau cea mai mare căutare.

Shop-urile erau aprovizionate din confiscări

Însă turiștii străini nu cumpărau doar oale de lut și straie țărănești. Cât timp stăteau în România doreau să consume și produse „capitaliste”, că doar așa erau învățați de acasă! Țigări Kent, whisky etc. Dar din noiembrie 1984 Ceaușescu interzisese importul unor astfel de „produse de lux”. Ion Stănescu susține că decizia i-a fost influențată de o vizită în China, unde se vindeau în magazine doar produse autohtone. Pentru a ocoli dispozițiile oficiale, responsabili din Turism au primit ajutorul colegilor de la Vămi, care aveau o mulțime de produse provenite din confiscări și abandon vama, pe care nu le puteau valorifica. Acestea au fost vândute în shop-uri, „operațiunea” fiind legală, având în vedere că proveniența lor nu se asigura din importuri.

Ilorion TUI

JURNAL DE EXPEDIȚIE

Oaspeți la „cina cea de taină”

29 iulie 1989. Ne-am sculat la ora 7:00. Am coborât la pârâu. Pregătim câteva rucșacuri cu alimente pentru după-amiaza... și colegii pleacă fără mine. Eu rămân cu Ovidiu la tabără. Azi suntem de serviciu. Dan mi-a relatat ce au realizat astăzi. Am început să remarcăm și să degajăm traseul de sub Pietrosul. Vremea ținea cu noi. Soarele își împrăștia cu mărini miez razele. Ajungem sus la ora 12:00. Am urmat același traseu: cruce roșie, patru puncte albe. Rămăneam două echipe la marcat, iar restul inarmați cu securi merg înaintea noastră la degajat. Dar la ora 15:00 începe să se înnoare. Ne grăbim. Crengile de ienupăr se taie mai greu decât cele de jnepen. Înaintăm relativ repede. Auzim glasul celor din față. După aproximativ 2 km o ploaie torențială ne întrerupe lucrul. Ne acoperim cu sacii de nylon. Ploaia nu conținește. Călimanii și-au trimis oștile de nori în apărare.

de degajare a potecii, de inuperiș. Suntem îndrumați cum să procedăm mai corect. Acoperim cutiile cu vopseluri și le camuflăm sub coroană bogată a unui molid. Suntem nevoiți să ne întoarcem la tabără. Ploaia rămâne neîndurătoare. Uzi și lunecând pe pietre și noroi, ajungem în tabără. Aici burnișase numai. Foile cortului erau aproape uscate. Noi, cei de la corturi, am făcut curățenie în jurul taberei, am reimprospătat proviziile de lemne uscate și am pregătit masa pentru cei plecați pe traseu. Am profitat de faptul că magazinul forestier era deschis și am valorificat sticlele și borcanele rămase de la conserve, cumpărând biscuiți. Pădurarul ne-a oferit o găleată cu lapte. După aproximativ 2 km o ploaie torențială ne întrerupe lucrul. Ne acoperim cu sacii de nylon. Ploaia nu conținește. Călimanii și-au trimis oștile de nori în apărare.

30 iulie 1989. Ne-am sculat la ora 7:00. Răcoarea dimineții și apa rece a Haitii ne înviorază și mai mult. Măncăm pâine cu unt și gem, bem ceai. Astăzi mergem în drumetia „12 Apostoli” – stânci numite de localnici și „Cina cea de taină”. Pregătim rucșacurile, ne luăm sacii de nylon pentru ploaie și pornim plini de avânt spre ținta propusă. Mergem pe marcaș punct albastru. La început traseul este abrupt. Treccem peste câteva zăvoaie. Mergem în șir, dozându-ne forțele. După ce urcăm o pantă abruptă print-o fâșie de pășune mărginită de pădurea de molid, pătrundem în codru. Observăm că poteca este bine degajată și marcată de echipajul Școlii Iacobeni, jud. Suceava. Cerul continuă să fie înmormănit. Ceata aluneacă în trepte, străvezie, purtând cu ea aroma piscurilor singuratică, a ienuperilor și jnepenilor. Adriana arată Pietrosul print-o fereastră de cer senin. Norii care-l inconjoară au chip de balaur. Admirăm și ceilalți munți.

Ora 12:00. Ajungem la „12 Apostoli”. Toți știm câte ceva despre ei. Privind cu atenție am observat că „Moșul” – stătuia reprezentativă are trei fețe, care corespund celor trei căi de acces. În imediata apropiere, „Mucenicul” urmat de celelalte „statui” întregul complex terminându-se cu o stâncă numită „Mareșul”, toate dispuse în formă semicirculară și alcătuite din aglomerate vulcanice.

Ne așezăm să prănzim, străjuți de acest fantastic grup staturar. Apoi facem câteva fotografii, gândindu-ne la meșterul necunoscut care a modelat stâncile: a fost numai natura sau și omul? Ne grăbim să coborâm, deoarece norii deveniseră compacti, pregătindu-se de ploaie. Ajungem în tabără la ora 15:00 și începe să plouă mărunț. Suntem fericiți că am reușit să înșelăm ploaia pe munte. Ștefanel și Laura profită de timpul urât pentru a merge să strângă câteva date etnografice. Se opresc tot la Pața Vasile, care ne-a promis că ne va arăta un costum popular vechi cam de 65-70 ani. Costumul popular este femotesc, format din ie, peste care se ia buniță; poale, peste care se ia caciuta și brăneță. Iia este formată din față, spate și două mâneci. Este făcută din pânză de bumbac. Măneca este adăugată din umăr. Are două părți: o parte care vine din cămașa peste care ajunge umărul buniței și una reprezentând măneca propriu-zisă. Alțiarta de sus a măneci – este lucrată în negru. Încrețea este cusută cu roșu și împodobită cu măgele.

Este ora 20:00. Li dăm mâncare și lui Bobiță și îl scoatem afară în curtea cantonului, unde începe să zburde de bucurie. Tov. Palamaru ne-a promis că se va întoarce în jurul datei de 10 august, când va avea loc finalizarea acțiunii și când vom face bilanțul muncii noastre, urmat de tradiționalul foc de tabără. Ne culcăm la ora 23:00.

de degajare a potecii, de inuperiș. Suntem îndrumați cum să procedăm mai corect. Acoperim cutiile cu vopseluri și le camuflăm sub coroană bogată a unui molid. Suntem nevoiți să ne întoarcem la tabără. Ploaia rămâne neîndurătoare. Uzi și lunecând pe pietre și noroi, ajungem în tabără. Aici burnișase numai. Foile cortului erau aproape uscate. Noi, cei de la corturi, am făcut curățenie în jurul taberei, am reimprospătat proviziile de lemne uscate și am pregătit masa pentru cei plecați pe traseu. Am profitat de faptul că magazinul forestier era deschis și am valorificat sticlele și borcanele rămase de la conserve, cumpărând biscuiți. Pădurarul ne-a oferit o găleată cu lapte. După aproximativ 2 km o ploaie torențială ne întrerupe lucrul. Ne acoperim cu sacii de nylon. Ploaia nu conținește. Călimanii și-au trimis oștile de nori în apărare.

de degajare a potecii, de inuperiș. Suntem îndrumați cum să procedăm mai corect. Acoperim cutiile cu vopseluri și le camuflăm sub coroană bogată a unui molid. Suntem nevoiți să ne întoarcem la tabără. Ploaia rămâne neîndurătoare. Uzi și lunecând pe pietre și noroi, ajungem în tabără. Aici burnișase numai. Foile cortului erau aproape uscate. Noi, cei de la corturi, am făcut curățenie în jurul taberei, am reimprospătat proviziile de lemne uscate și am pregătit masa pentru cei plecați pe traseu. Am profitat de faptul că magazinul forestier era deschis și am valorificat sticlele și borcanele rămase de la conserve, cumpărând biscuiți. Pădurarul ne-a oferit o găleată cu lapte. După aproximativ 2 km o ploaie torențială ne întrerupe lucrul. Ne acoperim cu sacii de nylon. Ploaia nu conținește. Călimanii și-au trimis oștile de nori în apărare.

de degajare a potecii, de inuperiș. Suntem îndrumați cum să procedăm mai corect. Acoperim cutiile cu vopseluri și le camuflăm sub coroană bogată a unui molid. Suntem nevoiți să ne întoarcem la tabără. Ploaia rămâne neîndurătoare. Uzi și lunecând pe pietre și noroi, ajungem în tabără. Aici burnișase numai. Foile cortului erau aproape uscate. Noi, cei de la corturi, am făcut curățenie în jurul taberei, am reimprospătat proviziile de lemne uscate și am pregătit masa pentru cei plecați pe traseu. Am profitat de faptul că magazinul forestier era deschis și am valorificat sticlele și borcanele rămase de la conserve, cumpărând biscuiți. Pădurarul ne-a oferit o găleată cu lapte. După aproximativ 2 km o ploaie torențială ne întrerupe lucrul. Ne acoperim cu sacii de nylon. Ploaia nu conținește. Călimanii și-au trimis oștile de nori în apărare.

de degajare a potecii, de inuperiș. Suntem îndrumați cum să procedăm mai corect. Acoperim cutiile cu vopseluri și le camuflăm sub coroană bogată a unui molid. Suntem nevoiți să ne întoarcem la tabără. Ploaia rămâne neîndurătoare. Uzi și lunecând pe pietre și noroi, ajungem în tabără. Aici burnișase numai. Foile cortului erau aproape uscate. Noi, cei de la corturi, am făcut curățenie în jurul taberei, am reimprospătat proviziile de lemne uscate și am pregătit masa pentru cei plecați pe traseu. Am profitat de faptul că magazinul forestier era deschis și am valorificat sticlele și borcanele rămase de la conserve, cumpărând biscuiți. Pădurarul ne-a oferit o găleată cu lapte. După aproximativ 2 km o ploaie torențială ne întrerupe lucrul. Ne acoperim cu sacii de nylon. Ploaia nu conținește. Călimanii și-au trimis oștile de nori în apărare.

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Corvoada cravatei de pionier

(Urmare din pag. 1)

Îmi amintesc de lecțiile de geografie ad-hoc pe care mi le ținea tata, fără să-mi dau seama. Mă puneau să identific județele în care se aflau localitățile prin care trecuse „conducătorul nostru mult iubit” în timpul celebrelor vizite de lucru despre care se spunea la Telegazeta. Curiozitatea mea de copil mă împingea mereu să pun aceeași întrebare: „Dar de ce nenea Ceaușescu dă din mână așa când vorbește? Nu îl doare?”. Iar răspunsul primit era mereu același: „Taci, taci, nu îi mai spune numele! Dacă ne aude cineva?”. Primele dați când am pus această întrebare și am primit același răspuns, mă uitam instinctiv spre geam, mitrăii și aflam că erau tot PALAMARU Valentin, șeful Ocolului Silvic Vatra Dornei, și pădurarul Toică Jean. Au observat activitatea deșus de noi. La rândul-ne, cerem sfaturi privind traseul și activitatea de

lumină. Culoarea ochilor, a părului, îmbrăcămintea, toate au ieșit la iveală o dată cu achiziționarea televizorului „în culori”. Nu știu când a început exact această perioadă, nici când s-a încheiat. Mie cel mai mult îmi plăceau genericul și muzica de la începutul filmului. Nu îmi amintesc să fi urmărit acțiunea în sine, oricum nici nu știam să citesc încă, urmăream doar anumite personaje ale căror fotografii le colecționam de la guma de mestecat. Mă pusese însă pe gânduri Sue Ellen, care bea ceai cu gheață, pe când mie bunica îmi dădea să beau ceai fierbinte. De multe ori, după filmul de seară, care nu dura mai mult de 35-40 de minute, eram trimisă la culcare, fratele meu, născut în '85, dormind de multă vreme la ora aceea. Uneori reușeam să o înduplec pe mama să mă zăbovesc 5-10 minute. Tata, după ce se asigură că poarta curții și ușa casei erau încuiate, deschidea aparatul de radio și găsea cu greu frecvența Europei Libere. Îl tot întrebam ce ascultă, pentru că, din cauza paraziților de pe post, nu reușeam să înțeleg nimic din ce asculta el.

Primeam mereu același răspuns: „Taci, ssssst”. Iar el stătea cu o ureche atent la radio, dar cu privirea îndreptată spre geamul camerei, care avea vedere spre curte. În clasa a II-a am fost făcută pionier, mare mândrie! Din momentul în care mi s-a atârnat la gât acea cravată roșie, cu tricolorul pe margine, strânsă cu inelul cumpărat, cu câteva zile înainte, împreună cu mama, a devenit o corvoadă pentru mine. Și pentru bunica. Totul s-a petrecut „datorită” învătătoarei, pentru care cravata noastră era prioritatea numărul unu, ca și fetele de bancă apretate și matricola cusută pe cămașa de la uniformă. Plecarea la școală însemna obligatoriu aranjarea cravatei. Îmi amintesc că odată, nu știu prin ce minune, mi-am uitat cravata acasă, pur și simplu mi-am dat seama că nu o am la gât când eram deja pe strada școlii. Am făcut calea întoarsă și am preferat să fiu muștrăț de învătătoare pentru că am întârziat decât să fiu trimisă acasă ca să îmi iau cravata și să primească mama bilet să vină la școală. (a consemnat Carmen PREOTEȘOIU)

(Urmare din pag. 1)

Pe biroul lui s-au aflat, în ultimele zile ale lunii Iulie, Cuptor, telegamele „oamenilor muncii” care raportau încheierea recoltării inului pentru ulei, orzoaicei de toamnă, orzoaicei de primăvară, inului de fuor. Va verifica el însuși, pe teren, starea recoltelor. Abia se întorsese din vizita de lucru prin județele Constanța și Călărași și se pregătea de alta, tot în sudul țării.

În anii '70, aerul de vacanță îl dădeau doar partidele de volei pe care Tovarășul le învingea, când și când, cu ofițerii care-l păzeau și partidele de șah și șeptică seara. În 1989, bătrân și bolnav, prefera inspecțiile prin lanuri și vizionarea de panouri și grafice cu cifre de producție.

Tinerete revoluționară

Pe timpul vacanței, elevii erau angrenați în programe, instructiv-educative. În orașul Năvodari, la Casa Pionierilor și Școlii Patriei se desfășura spectacolul „Slăvim copilăria în anii noștri de împliniri mărețe”. În paralel, s-a organizat masa rotundă cu tema „Pionieria în anii de lumină ai Epocii Nicolae Ceaușescu” și expoziția cercurilor de creație tehnico-științifică. Școlile nr. 2 și 3 organizau excursii tematice la Complexul de Istorie Națională și Arheologie Constanța. Copiii de la malul mării plecau și în expediții la Cheile Dobrogei, în Munții Retezat, în taberele de la Tușnad, Homorod, Păușă. În cadrul Daciadei, la cluburile de vacanță, se puteau juca baschet, volei, handbal, fotbal. Sub deviza „prin muncă și pentru muncă”, elevii mai mari din localitate efectuau practica agricolă la CAP Năvodari. Nici cei mici nu stăteau degeaba. Colectau hârtie și fier vechi, în programul „refolosirii materialelor”.

Distracții de vară în București

La sfârșit de săptămână, în toată țara, bucurărilor se puteau adăuga și la expozițiile de artă, fie cu spectacole de divertisment. La Sala Dalles era deschis Salonul de grafică '89, unde peste 200 de plasticieni români expuneau lucrări de gravură, desene în tuș și acuarelă. Muzeul „Theodor Aman” găzduia o expoziție de artă din Orientul Extrem și Mișcarea. Încântau ochii vizitatorilor stampe japoneze și miniatură persană, semnate de autori din secolele 18-19, obiecte din bronz și ceramică. Dintre artiștii străini dezvăluit pentru prima oară publicului român, se remarcă japonezul Utamaro Kitagawa, apreciat pentru compozițiile sale despre femei (bijinga).

La Teatrul Constantin Tănase se pregătea premiera „Bună seara, Boema”, piesă de divertisment scrisă de Mihai Maximilian, cu muzică de Vasile Veselovschi. Protagonistii spectacolului erau Stela Popescu, Alexandru Arșinel, Anda Călugăreanu, balerina Viorela Chiș, Trio Expres, Ramona Bădescu, Angela Stoica, trupa de acrobafii Oancea și trupa de dansuri moderne a coreografului Cornel Popovici.

Conductele de irigații, la control

Starea instalațiilor de irigații preocupa conducerea Ministerului Agriculturii. În 1984, sperându-se într-o mai bună gospodărire, echipamentele care udau pământul intraser în proprietatea GAS-urilor și CAP-urilor, ca parte a inventarului mijloacelor de producție. În 1989, pentru verificarea modului în care se păstrau instalațiile de irigații, s-a înființat o comisie mixtă formată din specialiști ai Ministerului Aprovizionării Tehnico-Materiale și Controlului Gospodăririi Fondurilor Fixe, Ministerului Agriculturii, Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție, Băncii pentru Agricultură și Industria Alimentară. La acea dată, irigațiile acopereau peste 75% din terenurile agricole. Tevile de aluminiu erau realizate la Întreprinderea de Prelucrare a Aluminiului Slatina și accesoriile la Întreprinderea Mecanică pentru Agricultură Balș. După principiul „nimic nu se pierde, totul se refolosește”, conductele deteriorate erau topite și recuperate. În fiecare județ existau Întreprinderi pentru Recuperarea și Valorificarea Materialelor Refolosibile, care aveau o normă de 3.000 de tone pe an.

Burlane, coșuri de fum și garduri

În județul Călărași, unde 94% din suprafața arabilă era amenajată pentru irigații, ancheta comandată de la centru a descoperit variate întrebunțări ale conductelor de aluminiu. Multe dispăruseră fără urmă, deși figurau scriptic în cataloagele contabililor. Au fost descoperite, în schimb, la gardurile sectoarelor zootehnice, în gospodăriile individuale, la saivanele de oi. Ba, în județul Teleorman, li se găsiseră întrebunțări și mai originale, la burlane, coșuri de fum și stâlpi de susținere. „La fermele legumicole de la CAP Cringeni și CAP Bradagiru se utilizau ca gard, iar în comuna Năsturelu, și numai aici, unii cetățeni le foloseau la udarea legumelor din gospodăriile proprii”, scria Sinteia.

Florin MIHAL

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Asta așa e. Vă mirați? Pentru că nu l-ați citit pe Igor Șafarevici, pentru că încă nu ați descoperit că totalitarismul nu e atât descoperirea unei teorii economice, biologice ori sociale, cât mai ales manifestarea unei atracții spre moarte. Iar secretul celor care nu se pot încadra în hăul totalitar e simplu: ei iubesc viața, nu moartea. Moartea însă cine Singurul a invins-o? Cel ce cu moartea a călcat.

Bineînțeles că m-a cuprins o groază când am citit acest text al bătrânului de la Rohia și, bineînțeles, m-am decis ca, ca prima ocazie, să ies din rezervă, să acționez. Rămâne de văzut ce înțeleg prin „prima ocazie” și dacă sunt dispus s-o și provoc, nu doar s-o aștept. Și nu despre teamă este vorba aici, chiar nu-i este teamă; la mine, teama „de ridicol” e mai mare decât cea de moarte! Așa că, s-ar zice, am optat pentru soluția Soljenicițin: adică, în momentul deschiderii conflictului, să mă consider deja mort, să-mi spun, ca și marele rus, „de-acum încolo sunt un om mort”. Da, pentru mine, care n-am nici umorul negru

al lui Zinoviev, nici exaltarea lui Bucovski, pare cea mai bună soluție. Ba chiar și cea mai comodă. Odată mort, odată oare speranță desființată, e posibil să ai și o mai bună percepție asupra a ceea ce te și întâmplă, asupra a ceea ce se întâmplă.

Liviu Antonesei, Jurnal din anii ciumei: 1987-1989. Încercări de sociologie spontană, Iasi, Polirom, 1995, p. 91-92

Corpul lui René a fost deșus la morgă. Am căutat tot timpul un loc în cimitir. În zadar. René avea cetățenie belgiană, deci era străin, din această cauză a aproape imposibil să găsească un loc în cimitir. Dar voi lupta. Mi s-a spus că trebuie incinerat repede, dar mai întâi trebuie făcut serviciul divin la biserică. Am fixat această ceremonie pentru 11 august, în Biserica Adolf Fredrik, de lângă noi. Tatăl lui René, Lionel, nu accepta incinerarea, dar am hotărât, cu restul familiei, să nu-i spunem adevărul, altfel corpul trebuie dus la Bruxelles.

Mă simt din ce în ce mai rău. Ca și cum aș fi însărcinat. Marianne Eyre m-a sfătuit să nu schimb nimic în casă.

Gabriela Melinescu, Jurnal suedez II (1984-1989), Iasi, Polirom, 2002, p. 262-263

CEC NU MAI DĂDEA ÎMPRUMUTURI PENTRU LOCUINȚE ÎN ORAȘELE MARI

(Urmare din pag. 1)

El mai precizează că oamenii muncii nu cunoșteau atunci care era prețul real de construcție, pentru că în afara locuințelor cumpărate de la ICRAL, restul se dădeau în folosință, contra unei chirie modice. Statistica arată că în anul 1989, din cele 60.400 de locuințe date în folosință, majoritatea, respectiv 54.979 erau finanțate din fondurile statului și ale întreprinderilor și date în chirie muncitorilor, doar 5.421 erau cumpărate de populație din fondurile proprii sau împrumutate de la CEC (în orașele mici și sate).

Cum se lua creditul

Mulți români și-au cumpărat apartamente cu banii de la CEC până în 1989. Între 1970 și 1987, statul a încurajat și proprietatea particulară, prin reglementarea construirii de locuințe proprietate personală cu sprijinul statului, conform articolului 2, legea 4/1973 referitor la vânzarea de locuințe din fondurile statului. În privința prețurilor acestea au fost reglementate inițial prin HCM nr.146/1960, privind unele măsuri de proiectare și execuție a construcției de locuințe și HCM nr.127/1968 prin care se fixau prețuri plafon pentru apartamente. În anul 1976, prin Decretul nr.447 se stabileau prețurile limită ale locuințelor care se construiau din fondurile statului, cât și prețurile de contractare a locuințelor proprietate personală care se executau cu sprijinul statului prin creditul acordat. În decret se stabilea că prețurile sunt unice, determinate pe tipuri de apartamente cu numărul de camere stabilite prin decizia Consiliului de Stat nr.68/1975. Erau precizate clar fi-nisajele și suprafețele aferente. De asemenea se limita beneficiul maxim al întreprinderii constructoare de locuințe la 6% din valoarea totală a cheltuielilor din deșez, iar comisionul unității prin care se contracta apartamentul era de 1% și se includea în prețul locuinței.

Imediat după 1977, apare împărțirea apartamentelor după gradul de confort, începând de la „sporit” și până la confort de gradul 3. Pe de

Pentru că municipiile reședință de județ erau orașe „închise”, nici CEC-ul nu mai dădea credite pentru cumpărarea de locuințe în respectivele localități FOTO: AGERPRES

altă parte, Legea 4/1973 privind construcția de locuințe stabilea și modul de creditare a locuinței proprietate personală. Acest act normativ stipula negru pe alb că „toți cetățenii indiferent de venitul lunar au dreptul să-și construiască o casă” și că statul acorda credite pe termen lung. Dar și în aceste condiții se stabileau priorități în acordarea creditului: muncitorii calificați, în primul rând cei din marile unități industri-

ale, salariații transferați în interes de serviciu, cadre de specialitate ce lucrau în producția materială, tineri căsătoriți și apoi ceilalți salariați. „Acordarea creditelor pentru construcția de locuințe proprietate personală se făcea la propunerea colectivelor de muncă în care solicitanții își desfășoară activitatea aprobate de Comitetele oamenilor Muncii, spune Nicolae Noica. Avansul minim și durata de rambursare era sta-

bilită în funcție de salariul tarifar lunar. De exemplu, cine avea un salariu până la 1.500 de lei trebuia să dea un avans minim de 20% și putea să ia un credit pe o perioadă de maxim 25 de ani, iar cine avea un salariu cuprins între 1.500 și 2.000 de lei trebuia să dea un avans minim de 25% și putea lua un împrumut pe maxim 20 de ani. Angajații cu o retribuire lunară peste 2.000 de lei erau obligați să aibă un avans

minim de 30% și se puteau împrumuta pe maxim 15 ani. De asemenea, erau stabilite credite maxime acordate pentru o locuință. Pentru un apartament cu două camere se putea lua un împrumut de maxim 55.000 de lei, pentru unul cu trei camere de 70.000 de lei, iar pentru o garsonieră 35.000 de lei. Dobânda varia atunci între 2%-5%, stabilită în funcție de salariul tarifar lunar.

Daniela IVAN

RADIOGRAFII CULINARE

Amintiri

Zilele trecute m-am întâlnit din întâmplare cu Iulia, o fostă colegă. Se schimbăse, dar nu atât de mult încât să nu o mai recunosc, chiar și după 20 de ani. Am lucrat împreună 31 de ani. Se ducea la piață. S-a întors către mine și m-a întrebat: „Mai ții minte când ne-am dus la cumpărături? Atunci, când ne-a trimis Sandu de la Debitare ca să cumpărăm carne de la aprozarul de pe Văcărești?”. Da, mi-am amintit toată povestea.

Tocmai ne pregăteam de plecare și în birou intră un coleg de la atelierul Debitare și ne-a strecurat așa, ca un secret, că la un magazin, pe care-l cunoșteam și noi, avea să se aducă, printre altele și carne, la pachete. Eu și Iulia ne-am dus la magazinul cu pricina. Am intrat. Din prima ne-am dat seama că ceva nu era în regulă, pentru că nu era decât o vânzătoare. Magazinul era profilat pe legume și fructe, nicidecum pe produse din carne. Întrebăm vânzătoarea, care se uită siderată la noi apoi, zice: „Stați să întreb pe Gică. Poate știe el ceva, că... văz că nici șefu' nu e. Aplecat de dimineață și încă n-a venit”. Și, a dispărut.

Dezamăgite, dar cu un licăr de speranță, în sufler, am așteptat-o pe vânzătoare, cam cinci minute. În sfârșit, apare și ne spune că șefu' aduce marfă, dar nu știe ce și că ne sfătuiește să stăm până vine. Era ora 15.30. E, ne-am spus, e vreme! Puteam să așteptăm. Poate că informația era bună. Ca să nu ne plictisim, am început să trecem în revistă toate zarzavaturile pe care le etalase vânzătoarea pe teighea și în lădițele de pe cimentul murdar. Am intrat, chiar, în vorbă, așa, ca între gospodine.

Femeia era dintr-o comună apropiată și făcea zilnic naveta. Se scula la patru dimineața ca să ajungă la timp, să deschidă magazinul la ora șapte. Lucra până seara târziu, dacă aveau marfă de primit, dacă nu, programul era până la opt seara. Ajungea acasă noaptea, după ora zece. Am întrebat-o dacă are copii, pentru că i-am văzut verigheta și mi-a zis că da, are trei.

Mai cu o vorbă, mai cu o glumă pe seama unor morcovi mustăcioși și a unor sfecle roșii cocoșate, ușa magazinului s-a dat de perete și a intrat ca un bolid sferic! Ne-a și speriat! Era furios! Lucrurile nu merseseră așa cum își dorise și scotea fum pe nări pentru timpul pierdut. Vânzătoarea, ca să-l îmbuneze, îi zise: „Aide, bre, nașule! Lasă-i în colo! Ce n-ai mai stat atâta? Acum ce te superi? Vrei să pățești ca Dinu?” Nașul-sef, după ce cugeță clipind des, renunță la nervi, ca să nu pătească și el ca Dinu și ne văzu pe noi.

Se frecă la ceafă. Ne întreabă, în timp ce-și sufla, cu intreruperi, nasul, într-o batistă uriașă: „Ce... dorește... fetele?” Fina ne tăie vorba și-i spuse că ne-a oprit să vedem ce marfă o să aducă el, că suntem „niște prietene d'ale ei” și că „dacă tot nu mai e nimeni, plec și io noi mai devreme!”

Nașul clipi iar și-i zise că e de acord cu plecatul dar... Femeia insistă spre fericirea noastră și a ei.

Clipiciosul se ridică de pe mormanul de lădițe pe care le onorase cu posteriorul și ne zise: „Bre, io vă dau ceva, daaaa... muclis! Nimini nu trebuie să știe! E mister! Că, io am numai aprozar, nu și carne!”. Hm! Nu ne cunoști, mi-am zis în gând. Câți în cale avem ca tine! Și l-am asigurat că nici nu se pune problema altfel. Doar interesul era al nostru, nu al lui! Convins de corectitudinea noastră, clipiciosul naș strigă la Gică și după ce s-a asigurat că acesta descăscase în spatele magazinului ce „ne achiziționase”, ne-a pofit în camera din spate ca să vedem ce luăm. Pe o teighea șchioapă era pusă o mușama și pe ea, o mulțime de pungă din plastic pline cu carne de porc. „Tre' s-o cântăresc! E la pungă, da' e necântărită!”, zice nașu'.

Iulia își înfipse mâinile și vârî în vasul cântarului patru pungi. Eu la fel și omul ne luă banii. „Ce... dorește... fetele?” Fina ne tăie vorba și-i spuse să luăm și ceva d'astea din magazin! Dacă vine cineva și vă vede cu carnea de la mine?”. Am schimbat trăsul și am făcut iar un tur al teighelelor cu legume. Vânzătoarea ne face semn și ne arată în spatele ei trei lăzi pline cu fasole albă, lată și ne suflă că e foarte bună, tot el o adusese acum. Iulia, care era campioană la conserve și făcea o minunată mănărică de fasole la borcan, pentru post și alte nevoi, a sărit ca arsa și a ciupit câteva teci. Era foarte bună! Așa că, peste carne, în sacoașă au mai intrat și trei kilograme de fasole. Pe mine m-a cocoșat până acasă sacoașă de 9 kilograme! Dar a meritat! Cu ocazia asta am obținut și rețeta de mănărică de fasole lată, cu gogoșari, ceapă și roșii, „marca Iulia”!

Veronica BECTAS

Cum „m-a făcut” teatrolog „Cîntarea României”

(Urmare din pag. 1)

În fine, să ajung la anul 1989, acela pe care l-am numit „al dezmetirii” mele. Începuse normal. Adică, făceam parte din colectivul Teatrului Muncitoresc din Bocșa și mi era înfinit mai bine decât pe vremea când făceam parte din colectivul Teatrului de Stat din Reșița (1981-1984), în calitate de elev corp ansamblu. Din toate punctele de vedere: financiar, artistic, personal. De două ori pe săptămână eram scoși din producție pentru repetiții, și cam trei săptămâni pentru repetițiile generale de dinaintea fiecărei premiere. Repetam cu rezorți profesioniști, iar decururile și costumele erau, de asemenea, creația unor scenografi profesioniști. Acesta se îngheștiau să vină la Bocșa, pentru că erau mult mai bine plătiți decât în teatrele în care erau angajați. În plus, puteau realiza orice spectacol le-ar fi trecut prin minte. Teatrul Muncitoresc din Bocșa mai avea o particularitate: își recompensa talentele cu bani și cu turnee bine plătite prin țară, nu doar cu diplome sau insigne. Fiecărui interpret care a obținut o diplomă sau o insignă la vreuna din fazele importante ale „Cîntării României” i se dădea echivalentul în lei al unui televizor color. Pe vremea aia însemna ceva. Mai mult decât atât, chiar dacă săptămâna noastră de lucru, în uzină, se reducea la patru zile, eram bine remunerați. Sigur, șansa noastră o constituia faptul că aparțineam unei uzine (ICM, Bocșa) care mergea foarte bine și care avea un director care-și dorea foarte mult să aibă tot ceea ce era „la modă”. Și pentru că „la modă” erau „fotbalul” și „Cîntarea României”, le-a încurajat pe amândouă. Aveam cam două spectacole pe săptămână la Bocșa și două-trei pe lună în județ sau la Reșița. Ce mândri puteam să fim! Prin urmare, tinerețea mea era veselă și ferice cu „Cîntarea României”, fie că se petrecea în 1989 sau în alt an de dinainte de... Citeam mult, pentru că aveam timp, vedeam filme la Cinemateca, pentru că tocmai se înființase una la Reșița, discutam cu prietenii mei, artiști profesioniști, despre cărți, despre filme și despre ce însemna... libertatea de expresie. Nu ne-a oprit nimeni. În Banat eram mai fericiți de reparații. Chiar și securiștii aveau „față umană”. Mai ales că-i cunoșteam, doar erau vecinii noștri (locuiau într-un oraș mic, mic de tot, în care toată lumea știa pe toată lumea).

Prin urmare, 1989 nu era mai altfel decât alți ani. Doar că (mă gândeam) această dulce viață amară nu putea să dureze la infinit.

ARTICOLUL ZILEI

Surâsul pământului

Florile și femeile au ceva comun. Cu sensibilitatea lor, sculptorii și pictorii lumii le-au immortalizat și pe unele și pe altele în opere nemuritoare. Ele sunt admirate deopotrivă. Despre flori un mare scriitor spunea că ele reprezintă surâsul pământului. Și câtă dreptate are! Cu gingașia lor, finețea și coloritul atât de nebanuit și de neegalat, florile ne surâd din primăvară și până în toamnă târziu, în toate împrejurările. Chiar și sub manta albă a iernii, ele privesc sfioase după geamurile serelor sau ale încăperilor unde gerul iernii nu are acces. Probabil că natura le-a creat anume să ne descrețească frunțile îngândurate și să ne alunge oboseala din trup. Omul deci n-ar putea trăi fără acest surâs al pământului care liniștește, revigorează ființa lui. Pasiunile pentru flori sălășluiesc în fiecare dintre noi, cu deosebire ca unii își consacra toată viața florilor, trăind și muncind în mijlocul acestora numai pentru ca alții să se poată bucura de prezența lor. Un asemenea om am întâlnit în Municipiul Brăila. Se numește Elisabeta Zainea și este șefa sectorului seră și pepinieră al secției de gospodărie comunală a Consiliului Popular Municipal. De 22 de ani de când a ieșit de pe băncile școlii, ea a rămas fidelă florilor rămânând să vegheze la sădirea și creșterea acestora. „Florile mi-au dat a doua viață, obișnuiește să spună Elisabeta Zainea când începe să-și depeze firul vieții. Privindu-le cât de plâpânde sunt în răsăduri, cum cresc și cum colorează pământul, speranța mea de viață la 20 de ani, când am suportat o grea intervenție chirurgicală, a sporit enorm. Îngrijindu-le ca pe niște copii dragi, ajutându-le să crească și să înflorească ani de zile mi-am consolidat această speranță. Florile mi-au dat putere pentru

dulce, pentru că mă complăceam cu un trai ușurel, romantic, plin de lecturi esențiale și de colovii amicale, bine pigmentată cu joaca de-a artista; amară, pentru că nu aveam nici o perspectivă, nici măcar certitudinea că voi putea ieși la pensie în calitate de „cîntărit românist”. Repetam, la vremea aceea, „Burghezul gentilom” (Moliere) și „Mobilă și durere” (Mazilu), ambele în regia lui Mihai Lungeanu și scenografia Florică Zamfira (angajați ai Teatrului de Stat din Reșița). Am trecut de toate „fazele”, am luat toate „premiile”. Diplomele și insignele nu au mai sosit niciodată la Județeană (pentru că au venit evenimentele din decembrie), însă banii ni s-au dat. Mai mult decât atât, ni s-a oferit posibilitatea organizării unui turneu la Baile Herculane. De fapt, era vorba despre un sejur de două săptămâni, în care jucam de trei ori pentru pensionarii din stațiune. În rest, ne distram pe cinste. În acest răstimp avea reprezentanții și Teatrul de Stat din Reșița, tot pe scena mică a Hotelului Sindicatelor din Herculane. Și cam cu tot atâția spectatori. Și cam cu tot atâtea aplauze. În plus, nouă ne plățise uzina cazarea și trei mese pe zi la restaurant, în vreme ce artiștii reșițeni veniseră pe diurnă (care nu era mai mare decât acum. Sic!) și trebuiau să se întoarcă acasă în miez de noapte. Asta ne-a dat sentimentul unei izbâzi mărețe... chiar dacă fără fond.

Pentru mine, această „corabie” a „Cîntării României” a însemnat puntea către ceea ce am devenit mai târziu. Mi-a arătat, chiar dacă orbecăind, ce vreau să fac, ce vreau să devin, unde vreau să ajung. Mi-a dat posibilitatea să mă aflu, de la început, în preajma scenei. Sunt absolut convinsă că, și fără evenimentele din 1989, la un moment dat m-aș fi întors în teatrul profesionist ca secretar literar. Și, probabil, aș fi fost tot un om mulțumit și... fără perspectivă. Se poate spune că sunt nostalgică?! Nu cred. Mai ales că „Marea schimbare” nu a schimbat mare lucru. Nu știu dacă atunci eram mai furioasă din cauza faptului că nu puteam vorbi (chiar) orice, oriunde, decât acum, când vorbim despre toate, dar nu ne ia nimeni în seamă... „Cîntarea României” nu mai există. Nici teatrele muncitorești (pentru că nu mai există nici uzine). Doar câteva teatre populare și tot mai multe festivaluri de teatru de amatori (fie că sunt ale studenților, ale elevilor, ale pușcăriașilor, ale persoanelor cu dizabilități, ale... ale...). Cu ce sunt mai fericiți, azi, artiștii profesioniști? Le dă cineva mai multă importanță? În afara publicului, firește... Dar publicul își iubea artiștii și atunci.

Marinela TEPUȘ

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI
O colecție de literatură românească

În fiecare miercuri,
numai cu **JURNALUL NAȚIONAL** **10,9** LEI

CEL MAI CITTIT ZIAR DE CALITATE
www.jurnalul.ro

Cărțile se distribuie la chioscuri sau cu abonamentul Jurnalul PLUS și Jurnalul cu Carte.

Știința, tot în afara Europei

Lung, Boldici, Ștefănescu, Negrilă, Tilihoi, Ungureanu, Donose, Beldeanu, Țicleanu, Balaci, Câmătaru, Cârțu, Zoli Crișan, Irimescu, Geolgău. Toți, jucători unul și unul. Ei și alți câțiva, precum Ciupitu, despre care site-ul oficial al Universității scrie acum că era „un «bătrân» pe care, vorba proverbului, avându-l în echipă în momentele grele, nu trebuie să-l cumperi!”, sunt aceia care au dus Craiova, în primăvara lui '83, până în semifinalele Cupei UEFA. „Craiova Maxima” nu mai era însă la startul campionatului '88-'89 decât o frumoasă amintire. Doar Irimescu, Geolgău și Boldici, plus antrenorul-jucător Sorin Cârțu mai luptau pentru culorile alb-albastre pe care le slujiseră, cu atât devotament ani de-a rândul. Ceilalți componenți ai „Campioniei unei mari iubiri” se răspândiseră care-nctro, în speranța că, după ce s-au acoperit de glorie, vor strânge, măcar spre apusul carierei, și ceva bani pentru zile negre. Astfel, Câmătaru și Balaci erau, în urmă cu fix 20 de ani, echipierii lui Dinamo, iar Lung și Ungureanu trăgeau pentru bunăstarea lor și a Stelei, cele două cluburi de departamente oferind la vremea respectivă recompense salariale mult peste posibilitățile Universității, care nu era altceva decât o simplă grupare studențească.

Ion Geolgău (la minge) a fost unul din oamenii de bază ai Științei FOTO: Revista Sport

Chiar și fără mulți dintre jucătorii care au dus greul în campionatele trecute. Craiova tot a avut un sezon bun, calificarea în cupele europene, de care a fost atât de aproape, făcând-o mai mult din cauze extraportive. Pe cinci la finalul întrecerii, Universitatea a pierdut Europa doar la golaveraj, și nu în fața oricui, ci a Flacărei, formație care avea mare trece printr-o mare marie regimului comunist, Securitatea intervenind ori de câte ori a fost nevoie pentru a-i ajuta pe molenari. Cele-

lalte trei locuri care mai duceau în competițiile continentale intercluburi erau și ele ocupate de nume grele ale fotbalului românesc al acelor vremuri: Steaua, Dinamo și sora mai mică a „roș-albilor”, răposata Victoria. În aceste condiții, oricât de talentați erau și oricât de bine ar fi jucat, lui Gheorghe Popescu și compania tot le-a fost imposibil să o readucă pe Universitatea în Europa, acolo de unde absentase și cu un an înainte, după numai puțin de 11 ani de prezență neîntrerupută. Iar dacă înfrângerile pe linie suferite în fața Stelei și a lui Dinamo nu au surprins, cele două echipe bucureștene fiind aproape imposibile de depășit în acea perioadă de

Linia de clasament

1. „U” Craiova 34 15 6 13 52-52 36p

Puncte realizate pe teren propriu: 24 (a pierdut câte 2p la FC Inter, Dinamo, Steaua și Oțelul, câte 1p la Victoria și SC Bacău).

Puncte obținute în deplasare: 12 (câte 2p la Sportul Studentesc, ASA Tg. Mureș, „U” Cluj și Rapid, câte 1p la FC Olt, Corvinul, FCM Brașov și FC Inter).

Golgeterii echipei: Gh. Popescu - 8 goluri (1 din 11 metri), Neagoe - 7, E. Sândoi - 6, Irimescu - 5 (3 din 11 metri), Băcu, Ghiță, P. Badea - câte 4, Geolgău - 3, Biță, Olaru, C. Gheorghe, Gh. Ciurea (1 din 11 metri) - câte 2, Bica, Mănăilă, Ad. Popescu - câte unul.

Jucători folosiți: 31. Gh. Popescu - 33 de meciuri, E. Sândoi - 31. Ad. Popescu - 30, P. Badea - 29, Mănăilă - 28, Bica - 24, Gh. Ciurea, Geolgău - câte 22, Irimescu, Neagoe - câte 21, N. Zamfir - 20, Crișan, Șt. Stoica, Boldici - câte 17, Olaru - 16, C. Gheorghe - 15, Băcu - 13, Luță - 10, Biță, Ghiță - câte 9, Cioroianu, S. Cristescu - câte 8, Gh. Barbu - 5, Calafeteanu - 4, Pigulea - 3, Cl. Stoica, Cârțu - câte 2, Gherasim, Gane, Fl. Dumitru, Cărbunaru - câte unul.

Media notelor echipei: 6,37.

Media notelor jucătorilor (pe baza a minimum 22 de jocuri): 1. Gh. Popescu 7,17; 2. P. Badea 6,70; 3. E. Sândoi 6,67.

Cartonașe galbene: 42 (16 suspendări) - 15 jucători (cele mai multe: Mănăilă 7)

Cartonașe roșii: nici unul.

A beneficiat de 7 lovituri de 11 metri: 5 transformate (Irimescu 3, Gh. Popescu, Gh. Ciurea), 2 ratate (P. Badea, Gh. Ciurea); a fost sancționată cu șase penalty-uri (toate transformate).

avut de pildă atacantul Gheorghe Ceaușilă, alias C. Gheorghe. În ceea ce-l privește pe Ceaușilă, numele său de familie, foarte asemănător cu cel al conducătorului mult iubit, a devenit cunoscut iubitorilor fotbalului abia după Revoluție, până atunci el fiind interzis de camarila lui Ceaușescu. În ceea ce privește comportarea echipei de-a lungul celor 34 de etape, trebuie spus că Universitatea a avut un start de campionat extrem de slab, care s-a prelungit până după jumătatea întrecerii, astfel că după runda a 20-a ocupa un neferosimil loc 17, retrogradant. Totodată, poate și din cauza tinereții lotului, Știința a alternat meciurile foarte bune, acele 5-0

cu Rapid din etapa a 4-a fiind cea mai detașată victorie a sa, cu partide execrabile, înfrângerea suferită la Bacău, 0-6, în etapa a 16-a, fiind cel mai bun exemplu în acest sens. Sorin Cârțu aruncat în luptă în acel sezon nu mai puțin de opt debutanți: Luță, Pigulea, Cristescu, Gane, Cărbunaru, Gh. Barbu, Olaru și Cl. Stoica. Doi ani mai târziu, Pigulea marca o căruță de goluri în poarta Corvinului și punea serios urmărul la câștigarea titlului de către Universitatea, la fel Gane, Cristescu sau Olaru, care în '89 nu erau decât doar niște iluștri necunoscuți.

Marius MIHALCEA

anunțuri

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU

Spitalul CFR Witting București încadrează cadrul medical sanitar pentru Dispensarul medical București-Călători.

Întreprinderea Spirt Drojdie București, Șos. Alexandriei nr 191, Sectorul Agricol Ilfov, încadrează economist pentru birou financiar, condiții de studii și vechime conform Legii 12/1971.

Institutul de Balneofizioterapie încadrează pentru scmbia clinică Felix Oradea, în condițiile prevăzute de Legea 12/1971, arhitect, inginer chimist, biolog, profesor CFM, tehnician hidrogeolog, laboranți determinări fizico-chimice, inginer hidrogeolog.

Întreprinderea de Piele Sintetică Siderma, cu sediul în București, Str. Compozitorilor nr. 49, sector 6, încadrează de urgență următoarele categorii de personal cu domiciliul stabil în București: tehnician auto, inginer chimist (Fac., Tehnologia Compușilor macromoleculari), la-

cătuș ctg. 4-6, fochist mediu ctg. 2-4, compresorist ctg. 2-4, op. chimist ctg. 3-6.

VÂNZĂRI

Vând bibliotecă, masă marmură, radio cu boxe, corpuri iluminate, plăpumi, pături, covoraș, mochetă, damigene, butoi, vopsea duco, haine, încălțăminte și alte obiecte.

Vând discuri rock, fustă blue-jeans 42, rochie ocazie. Cumpăr plantă decorativă talie mare.

Vând două cauciucuri 3.25/18, unu 2.75/18, roată completă amortizoare față, parbriz pentru triciclu CZ. Sport 175, dinam 6 V, pentru Trabant.

Vând urgent extruder mase plastice, presă semihidraulică, moară, menșină, șose motorină, șifonier, vitrină, recamier, birou, butoaie, bidoane 60 ltr, lemne de foc și construcții, televizor Diamant, televizor Oliver.

Vând bulbi și puieți lălele olandeze pentru forțat în sere și solarii, Moskvici 406, 412. Cumpăr crin regal, bujor alb, roz și zambile olandeze.

vremea

În țară, vremea a fost în general instabilă în nord-vest, nord, centrul și nord-est. Cerul a fost temporar noros. Au căzut ploaie, pe arii relativ extinse, în jumătatea de nord a țării. În restul teritoriului, ploile s-au semnalat pe arii mai restrânse.

Vântul a suflat slab până la moderat, cu intensificări în zona de munte din sector nord-vestic. Temperaturile

minime au fost cuprinse, în general, între 20 și 26 de grade în jumătatea de nord, și între 26 și 32 de grade în rest.

În București, vremea a fost frumoasă. Cerul a fost variabil. Vântul a suflat slab până la moderat. Temperaturile minime au fost cuprinse între 17 și 18 grade, iar cele maxime - între 28 și 32 de grade.

tv 30 iulie 1989

11:30 Lumea copiilor.

În Epoca de Aur sub tricolor și roșu steag, spre comunism, tot înainte! Reportaj realizat la lucrările Forumului Național al Organizației Pionierilor, Pitești, iulie-august 1989. Ani de pionierie - ani de bucurii în România.

Program literar-muzical: Start spre viitor! Reportaj realizat la Concursul republican de creație tehnică, Năvodari, 1989. Copiii lumii doresc pacea (!). Selecțiuni de la Festivalul internațional desfășurat la Năvodari; Desene animate. Redactor Diana Gheorghiu.

Telemoteca de ghiozdan. Fețița și calul. Producție a studiourilor din RD Germană. Premieră tv. Ultimul episod.

12:25 Sub tricolor, la datoriile Organizația de bază de partid, cadru de manifestare a spiritului de inițiativă în întreaga activitate ostășească. Gărzile patriotice - continuarea firească a virtuților ostășești dobândite în timpul stagiului militar. Cântecul inimilor noastre - patriei, partidului, conducătorului iubit. Participă Ansamblul artistic „Doina” al Armatei. Redactor Gheorghe Verman.

13:00 Telex 13:05 Album duminical. Concert de prânz cu formația condusă de Valențiu Grigorescu. Cu aparatul de filmat prin țară. Azi la Odorhei.

Repertaj de Anca Fusariu. Formația „Romanticii” în recital. Desene animate. La fântâna dorului... Melodii populare cu Elena Măndrescu, Vasilica Dinu, Nicolae Sabău și Dumitru Ridescu.

Vară luminoasă, vară de aur. Moment poetic. Autografe muzicale semnate de Doina Spătaru, Angela Chiochină Teatru scurt. Pagini instrumentate de mare popularitate. Interpretate cvartetul „Seriosa”. Ilustrate muzicale din țară. Telesport. Secvența telespectatorului. Redactorii ediției: Ioana Bogdan, Doru Dumitrescu.

19:00 Închiderea programului 19:00 Telegiurnal. În întâmpinarea marii noastre sărbători naționale 19:20 Cântarea României. Epoca Nicolae Ceaușescu - omagiu țării conducătorului iubit. Emisiune realizată în colaborare cu Consiliul Culturii și Educației Socialiste și cu Comitetul de cultură și educație socialistă al județului Constanța. Redactori: Alexandru Stark, Ioana Bogdan, Ovidiu Dumitru. Regia artistică Andrei Brădeanu.

20:25 Film artistic. Adevărata dragoste. Producție a studiourilor poloneze Cu Malgorzata Snopkiewicz, S. K. norowski. Regia Jan Batory 21:50 Telegiurnal 22:00 Închiderea programului

CEAUȘESCU ȘI RELAȚIILE SALE CU INDIA ȘI PAKISTANUL

În perioada 20-21 iulie 1989 a avut loc la Islamabad o rundă de întâlniri între Sahabzada Yaqub Khan, ministrul pakistanez al Afacerilor Externe, și omologul său indian, P.V. Narasimha Rao. Cu acel prilej, reprezentanții celor două state au prezidat discuțiile care s-au purtat în Comisia mixtă guvernamentală indiano-pakistaneză, precum și lucrările subcomisiilor pentru dezvoltarea cooperării în diferite domenii - comerț, agricultură, industrie, turism, ocrotirea sănătății, cultură.

La prima vedere, știrea respectivă nu avea legătură cu România și cu relațiile politice, economice și militare stabilite de Nicolae Ceaușescu cu India și cu Pakistanul. Mai mult decât atât, în anul 1989, liderul comunist de la București era considerat un personaj negativ în presa occidentală. Puțini erau cei care doreau și puteau să-și amintească de implicarea lui Nicolae Ceaușescu și a lui Ion Gheorghe Maurer în rezolvarea situațiilor conflictuale din Asia de Sud, înainte de izbucnirea războiului dintre India și Pakistan (3-16 decembrie 1971).

În 1971, Republica Islamică Pakistan era formată din Pakistanul de Vest și Pakistanul de Est. Această împărțire geopolitică genera probleme pentru regimul de la Islamabad, deoarece teritoriul Indiei separa complet cele două entități pakistaneze. După alegerile generale din decembrie 1970, în cursul cărora

Liga Awami a câștigat majoritatea absolută în Pakistanul de Est, conducătorul Ligii, șeful Mujibur Rahman, i-a solicitat lui Mohammed Ayub Khan, președintele țării, să îl numească în funcția de prim-ministru, în locul lui Zulfikar Ali Bhutto, liderul Partidului Poporului. Mohammed Ayub Khan a refuzat cererea respectivă, fapt ce l-a determinat pe Mujibur Rahman să proclame înființarea statului Bangladesh (26 martie 1971).

Prim-ministrul Indiei, Indira Gandhi, a intervenit în conflictul din Pakistan prin acordarea de sprijin atât persoanelor care se refugiau din Pakistanul de Est, cât și grupărilor de guerrilă care luptau pentru secesiune. În consecință, tensiunile dintre Pakistan și India s-au agravat rapid și s-a ajuns la un veritabil conflict armat între cele două țări.

Pe acel fond, Ion Gheorghe Maurer, prim-ministrul României, a primit o scrisoare din partea omologului său indian, Indira Gandhi (3 iunie 1971). În documentul respectiv era prezentată situația economică dificilă creată în urma exodului populației din Pakistanul de Est în India și se face apel la guvernul român: a) să intervină pe lângă Pakistan ca acesta să recunoască faptele care au dus la apariția problemei Pakistanului de Est este neintelegabil și nerealizabilă; b) să exprime îngrijorarea sa pentru securitatea șefului Mujibur Rahman, aflat în custodia guvernului

Pakistanului". Totodată, Indira Gandhi a propus ca un trimis special al Guvernului indian să viziteze România în perioada 11-13 iulie 1971 - fiind nominalizat S.Mohan Kumaramangalam, ministrul Oțelului și Minelor.

În același context, la 26 iunie 1971, Nicolae Ceaușescu a primit un mesaj din partea feldmaresalului Mohammed Ayub Khan. Președintele Pakistanului prezenta în mod succint punctul său de vedere referitor la „situația relațiilor cu India și roagă să se intervină pe lângă partea indiană pentru a o convinge «să înceteze acțiunile care ar putea duce nu numai la încălcarea păcii, dar, ca urmare a lor, la consecințe imprevizibile, care ar putea afecta comunitatea mondială»”.

Analizând cele două mesaje transmise liderilor politici români, George Macovescu, prim-adjunct al ministrului Afacerilor Externe, a propus să se răspundă ambelor mesaje cu apeluri la moderatie și calm, pentru a nu se tensiona și mai mult relațiile dintre India și Pakistan. În plus, George Macovescu a propus acceptarea vizitei în România a trimisului special al guvernului indian. Acesta urma „să fie primit în audiență de Mihai Marinescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Corneliu Mănescu, ministrul Afacerilor Externe, Bujor Almășan, ministrul Minelor, Petrolului și Geologiei și Nicolae Agachi, ministrul Industriei Meta-

lurgice (...). Vizita să fie folosită și pentru discutarea unor probleme de relații bilaterale, de către ministerele române de resort”.

Nicolae Ceaușescu a fost parțial de acord cu propunerile lui George Macovescu, în sensul că a aprobat primirea trimisului special indian de Ion Gheorghe Maurer și de Corneliu Mănescu. De asemenea, președintele țării a fost de acord ca „mesajele de răspuns adresate președintelui Pakistanului și primului-ministru al Indiei să fie scurte. Să se exprime poziția țării noastre, care consideră situația creată în Pakistanul de Est ca o problemă internă a Republicii Islamice Pakistan, precum și dorința ca problemele ivite în relațiile dintre India și Pakistan să fie rezolvate pe cale pașnică, fără conflicte armate”.

Din păcate, mesajele lui Nicolae Ceaușescu și Ion Gheorghe Maurer au fost trimise în zadar. În după-amiaza zilei de 3 decembrie 1971, forțele aeriene pakistaneze au lansat un atac prin surprindere împotriva a 11 aeroporturi militare și a două sisteme radar defensive indiene. Scopul acțiunii a fost de a bloca declanșarea unei ofensive a armatei indiene, care avea concentrate mari unități militare în imediata apropiere a granițelor cu Pakistanul de Est (Bangladesh).

Deschiderea de regimul de la Islamabad a ostilităților pe frontul de vest nu a împiedicat armata indiană să riposteze puternic și decisiv

atât în Vest, cât și în Est. La doar câteva ore de la primul atac pakistanez, forțele indiene au reușit să obțină superioritatea aeriană, fapt ce le-a permis să blocheze ofensiva terestră inițiată de pakistanezi pe frontul de vest și să cucerească câteva teritorii mici de la granița comună dintre cele două state - în total: 15.000 km2. Totodată, avioanele indiene au sprijinit acțiunile forțelor terestre din Est, care au intrat pe teritoriul Bangladeshului și au forțat trupele pakistaneze fidele regimului de la Islamabad să capituleze (16 decembrie 1971).

După încheierea războiului, relațiile dintre India și Pakistan au cunoscut un proces extrem de lent de normalizare. Acesta a început cu schimbările de prizonieri. La începutul anului 1972, India deținea circa 90.000 de prizonieri de război pakistanezi, capturați în primul rând în operațiunile militare din Bangladesh. În iulie 1972, în cursul întâlnirii de la Simla (Iran) cu omologul său pakistanez, Indira Gandhi a propus eliberarea tuturor prizonierilor de război pe care India îi deținea, în semn de bunăvoință. Totodată, prim-ministrul indian a fost de acord cu retragerea trupelor indiene de pe teritoriile cucerite în Pakistanul de Vest, în cursul războiului din decembrie 1971. Patru ani mai târziu, au fost restabilite relațiile comerciale și diplomatice între India și Pakistan.

Dr Petre OPRIȘ

amintiri

PERSONALITATEA CAMINULUI. MOBILA DE CALITATE

MOBILA STIL :

- Saltingaria „Exotic”
- Saltingaria „Vranca”

MOBILA CORP :

- Camera combinată „Alina”
- Camera combinată „Arva”
- Dormitorul „Telnici”

Executate cu turnire indigene sau exotice finisate în luciu oglindă

COMBINATUL DE PRELUCRARE A LEMNULUI FOCSANI
bd. Bucureștilor nr. 65
Telefon : 1 48 00, telex : 5 32 14

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

Lipsa materiilor prime pentru pasta de ras

Ministerul Comerțului Interior, Direcția comercială metalo-chimice, răspunde cu oarecare întârziere la scrisorile semnate de Andone Belecciu și de Nicolae Mazdul, care semnalau lipsa din comerț a cremei de ras și a elasticului. La pasta de ras nu se asigură continuitatea la vânzare intrucât, din cauza lipsei unor materii prime de fabricare, fabrica producătoare, Nivea Brașov, a oferit cantități sub necesarul exprimat de comerț. Cât privește elasticul, tot din cauza insuficienței asigurării cu materii prime din import, cantitățile ce se livrează pe piață nu sunt satisfăcătoare. În ambele cazuri s-au făcut demersuri pentru asigurarea materiilor prime necesare pentru impulsivitatea livrărilor și recuperarea restanțelor.

Reținem din referatul Inspectoratului școlar al județului Buzău trimis ca răspuns în memoriul lui Gheorghe Gavrilă din Buzău, micromaiorul 5, bl. 5, ap. 53: Prin circulara nr. 145 821/4IV.1988, Ministerul Educației și Învățământului împreună cu Ministerul Finanțelor au recomandat ca masa de prânz să fie servită de toți elevii bursieri și numai contravaloarea meselor de dimineață și de seară să se acorde în numerar pentru cei care domiciliază la părinți. În consecință, toate unitățile școlare care dispun de cantine vor asigura în natură servirea mesei elevilor bursieri cazați în internatele școlare și masa de prânz pentru cei care locuiesc în fa-

milie. Conducerea unităților de învățământ pot aproba plata în numerar a alocației de hrană în întregime, în cazul în care: elevul are recomandare medicală pentru alimentație de regim pe care școala nu o poate asigura; elevul efectuează practica la o întreprindere situată la mare distanță de sediul școlii și domiciliază în zona respectivă; în alte situații similare care, de la caz la caz, impun luarea de astfel de măsuri. În ce privește cazul concret relatat de G.G., conducerea școlii a procedat legal.

Ministerul de Interne, Inspectoratul General al Militiei, privitor la scrisoarea tovarășului Mircea Papadopol din Călimănești, jud. Vâlcea, ne înștiințează: Cu prilejul verificărilor efectuate de organele de Militie, împreună cu cele financiare, au fost identificate și impozitate 45 de persoane, proprietari de autoturisme ARO și IMS, care efectuau transporturi ilegale cu autovehiculele respective în schimbul unor sume de bani. Acestea au fost sancționate contravențional, în conformitate cu prevederile legale în vigoare, și impuse de organele financiare la plata unor sume variind între 3.680 și 3.890 lei. În scopul prevenirii faptelor de acest gen, s-a luat măsura intensificării acțiunilor comune, în vederea depistării celor care practică transporturi clandestine de persoane și produse.

Flacăra, nr. 28/1989

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

DICTIONAR: SCA, TEB, NAR, LAB, NOL, HOE

Revista Sport